

Wwere VROUWEN

De overheid kan hard roepen dat de regels voor immigratie strenger moeten worden en dat ze het liefst de grenzen zou sluiten. Maar het zal je gebeuren, dat je op stel en sprong je eigen land moet verlaten. Vijf vrouwen vertellen hoe het is om in een vreemde omgeving een nieuw leven op te bouwen.

Interviews: Elles Beijers | Fotografie: Philippe Vogelenzang | Styling: Dimphy den Otter

**WIE: ATUSA LALIZADEH (35)
UIT: IRAN
IN NEDERLAND SINDS: 15 JAAR
BEROEP: IN BETWEEN JOBS,
OP ZOEK NAAR EEN BAAN IN
SALES EN MARKETING**

VLUCHTEN UIT IRAN "Mijn vader was politiek actief en dat betekende dat mijn bewegingsvrijheid ook beperkt was. Bovendien heb ik rechtvaardigheid hoog zitten en kon ik niet tegen wat er om me heen gebeurde. Als je opkomt voor jezelf of anderen in zo'n gesloten maatschappij, dan is dat *tricky*. Dus ben ik gevlucht. Via allerlei omwegen belandde ik na vijf maanden in Amsterdam. Ik liep naar de

Dam, waar het kermis was. Ik had een rugzak bij me, maar opeens dacht ik: wat voelt het licht. Bleek mijn tas te zijn afgesneden, ik was alles kwijt. Op de Dam kwam ik een echtpaar tegen met een vertrouwde oogopslag, zij kwamen ook uit Iran. Ik heb mijn verhaal verteld en mocht mee naar huis. Daarna heb ik asiel aangevraagd."

VERBLIJFSVERGUNNING "Die heeft drie jaar geduurd, ik moest vijf keer naar de rechter. Ik ben zelfs in hongerstaking geweest. Niet voor mezelf, maar in het AZC waar ik zat, zouden mensen worden teruggestuurd en dat vond ik onrechtvaardig. Daardoor ging mijn eigen zaak ook vrij snel."

HOE KIJK JE TERUG OP DE AFGELOPEN VIJFTIEN JAAR? "Met heel veel plezier. Het was niet makkelijk om mijn hele leven om te gooien en me in alles aan te passen. De taal leren zodat ik een studie kon gaan doen. Het was zwaar en ook eenzaam af en toe. Maar het heeft een wereldburger van me gemaakt, ik kan me overal redden. Ik heb geleerd dat menselijke waarden universeel zijn: iedereen is afhankelijk van liefde en verbondenheid."

WAT VIND JE VAN HET NEDERLANDSE ASIELBELEID? Het mag van mij wel wat menswaardiger. Je kunt mensen niet jarenlang in onzekerheid laten om ze vervolgens uit te zetten. Wat ook jammer is,

Id

is dat met het uitzetten van asielzoekers veel talent verloren gaat. Ik vind het merkwaardig dat Nederland jonge asielzoekers die met steun van het UAF (zie kader, pag. 18) gestudeerd hebben, uitzet om vervolgens kennismigranten uit India en andere landen wél toe te laten.

MOOISTE HERINNERING? "Ik heb altijd gedacht dat ik hier tijdelijk zou zijn. Maar een paar jaar geleden was ik een weekendje naar Duitsland en ik reed met de trein Nederland binnen toen ik de conducteur hoorde die ons welkom heette. Opeens voelde ik het in mijn borst: ik ben thuis. Als ik al blij word van het horen van de Nederlandse taal, dan ben ik geland." **G**

ATUSA
'Ik ben zelfs in hongerstaking geweest'

Jack (Avelon), T-shirt (Étoile Isabel Marant via de Bijenkorf), broek (See by Chloé), pumps (Hugo).